

højest uheldigt, da det virker forvirrende paa Befolkningens Retsbegreber. Man maa derfor hilse med Glæde, at den høje Regering har fremsat det foreliggende Lovforslag. Saaledes som Lovforslaget oprindelig var affattet, gik det ud paa, at Formanden for Erstatningskommissionen beskikkedes af Justitsministeren, medens de to andre Medlemmer skulde vælges, i København af Borgerrepræsentationen og i Amtsraadskredsene af Amtsraadet. I det andet høje Ting er denne Bestemmelse imidlertid blevet forandret derhen, at to Medlemmer, deriblandt Formanden, beskikkes af Justitsministeren, medens der kun bliver eet lokalt Medlem. I Modsætning til den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti (A. C. Meyer) vil jeg udtale min Glæde over denne Forandring, fordi jeg tror, at denne Ordning vil vise sig mere betryggende. Da det lokale Medlem kender, hvordan hele Sagen ligger, og saaledes har et stort Forspring for de to andre Medlemmer, er det rimeligt, at de to andre Medlemmer beskikkes af Justitsministeriet, og jeg kan derfor ganske tiltræde de Bemærkninger, der fra vort Partis Side i det andet høje Ting er gjort angaaende dette Punkt, og vort Parti her vil være med til at fremme Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det er vedtaget i Landstinget.

Niels Petersen: Allerede under Finanslovdebatten i Fjor Efteraar henlede jeg den højtærede Justitsministers Opmærksomhed paa, at det vistnok vilde blive nødvendigt at foretage en Ændring i Naturfredningsloven paa dette Punkt, og senere har der blandt alle os Medlemmer af Overfredningsnævnet været Enighed om at henstille til Ministeren, at en saadan Ændring snart blev foretaget; jeg kan derfor kun udtale min Glæde over det foreliggende Lovforslag. Som det allerede er nævnt, er det ganske vist ikke saaledes, at en Sag skal gennemløbe 4 Instanser, men den kan komme til det, det kan forme sig saaledes. Naar en Part ikke er tilfreds med den Afgørelse, Amtsnævnet har truffet, kan der finde Appel Sted til Overfredningsnævnet, og er man ikke tilfreds med det, kan man tage Skønsmænd, og er man ikke tilfreds med Skønsmændene, kan man tage Overskønsmænd. Det er en omstændelig Ordning og en Ordning, som bevirker, at en ensartet Behandling af Sagerne næsten er udelukket. Man kunde efterhaanden risikere, at hele Arbejdet for Naturfredningen vilde gaa i Staa, hvis

der fremkom saa umaadelige Fordringer, at Bevillingsmyndighederne erklærede, at det vilde de ikke gaa med til, og man kunde ogsaa risikere, at der gik Spekulation i det hele. Fra alle Sider set er dette Lovforslag saaledes i højeste Grad paakrævet.

Ogsaa jeg føler mig tilfreds med den Ændring, som er foretaget i Landstinget, og jeg kan anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i uforandret Skikkelse. Det er sagt, at Repræsentanterne for Byraad og Amtskommuner kun bliver vejledende; jeg vil dertil svare, at det er ogsaa tilstrækkeligt; det, der udfordres, er, at Statens Repræsentanter faar den tilstrækkelige Vejledning og Oplysning, derimod er det Statens Repræsentanters Sag at sørge for, at der træffes ensartede Afgørelser over hele Landet; kun paa den Maade vil det hele komme til at virke tilfredsstillende. Jeg gentager, at jeg paa mit Partis Vegne kan anbefale Lovforslaget til hurtig Behandling og Vedtagelse uforandret i dette høje Ting.

A. C. Meyer: Det, jeg har at bemærke, kunde jeg for den Sags Skyld have fremført før, men jeg holdt mig da til de to foreliggende Paragraffer og vil nu tilde mig at tilføje, at jeg kunde ønske, at der fra den højtærede Justitsministers Side fremkom en Udtalelse om, hvorvidt selve Naturfredningsloven tænkes revideret i en nærmere Fremtid. I Landstinget har man fra Naturfredningsforeningen — i hvis Bestyrelse jeg for Resten selv har Sæde — faaet en Del Udtalelser, hvori Foreningen gør opmærksom paa en Del Paragraffer i Naturfredningsloven, som tiltrænger en Forandring. Jeg kunde da tænke mig, at det var paa sin Plads ogsaa her at rette det Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, om en saadan tiltrængt Revision af Naturfredningsloven tør ventes i en nærmere Fremtid.

Aksel Jensen: Da vi i Fjor havde Forslaget til Jagtlov til Behandling, fremdrog jeg to Bekendtgørelser, der var udstedt i Henhold til Naturfredningslovens § 20. Den ene af disse Bekendtgørelser var af 8. Maj 1919 vedrørende Basnæs Nor og den anden Bekendtgørelse af 17. September 1920 vedrørende Vandomraadet ved Enø og Dybsø ved Karrebæksminde. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg tillade mig at citere § 20 i Naturfredningsloven, der lyder saaledes: „Efter Indstilling fra Naturfredningsraadet kan